

Святого кермач правозору !
 Витаю в тім храмі, який збудував ти
 Із звуків своїми руками,
 І буде він довше на сьвітї стояти,
 Ніж в цегли муровані храми.

ІЗ КНИГИ КААФ.

I.

У сні зайшов я в дивную долину.
 Було так ясно, тихо, легко в ній,
 Що бачилось мені: не йду, а лину.

Сьміяла ся в пишноті весняній
 Природа, пахощами вся облита,
 І скрізь співав пташók незримих рій.

Сріблóm на збочах хвилював лан жита,
 Верхом шумів-гудів відвічний ліс,
 В низу була величя тайна скрита.

В низу був дуг, і з нього вітер піс
 Такі роскішні пахощі, що груди
 Аж ширшали і дух у тілі ріс.

А йшли ті пахощі з квіток, що всюди
 Росли — барвисті, дивних форм, яких
 Мабуть ніколи не плекали люди.

Хиляючись до тих квіток палких
 Я чув, що й спів солодкий з них виходить,
 Мов пасма тонів ніжних і м'яких.

Між тих квіток дівчат багато ходить,
 Всі в білому, в вінках і скиндячках,
 І одна одну все за руку водить.

У всіх маленькі кошики в руках,
 І кожду квітку пильно оглядають,
 Пестять і підливають на грядках.

Не рвуть квіток співучих, та зривають
 Із кожної ростинок по листку
 І бережно у кошики складають.

І бачучи забаву їх таку
Я мовив: „На що ті листки, дівчата?
На лік, на страву їх рвете яку?“

І мовила одна: „Рвемо для сьвята.
І не на лік, бо для здорових се;
І не на страву — сита наша хата.

„А хто до уст листок сей занесе
І розгризе і сок його скоштує,
У того серце розкішю страєє;

„У того сьмідість душу напростує,
У того радість очи прояснить,
Турботи всі розвіє й пошматує.

„Твій сум, твою зневіру хоч на мить
Прогонить він; ти станеш мов дитина,
Всю суть свою ти мусиш відмінити.

„Всім любий ти, хоч круглий сиротина,
І любиш всіх, щасливий в тій любові.
Кааф у нас зоветь ся та ростина“.

Пішли. Та йдуть і мовлять иньші дві:
„А ти не рад листків тих скоштувати
І занести їх там, своїй верстві?“

„Чи все в вас має лютість панувати,
Зневага до людства, погорда й їдь?“

І кинувсь я листки ті дивні рвати.
Ось вам пучок їх. Натє та гризїть.

II.

Поете, тям, на шляху житєвому
Тобі перлини-щастя не знайти,
Нї захисту від бурі, злив і грому.

Поете, тям, зазнати маєш ти
Всіх мук бутя, всіх болів і унижень,
Заким дійдеш до сьвітлої мети.

Поете, тям: лиш в сфері мрій, привиджень,
Ілюзій і оман твій рай цвите,
А геній твій, то міць сугґестій, зближень.

Пророцький дар у тебе лиш на те,
Щоб иньшим край обіцяний вказав ти,
А сам не вхóдив у житло сьвяте.

І серцю чулеє на те лиш взяв ти,
Щоб кожному в день скорби пільгу ніс,
І в горю слово теплеє сказав ти.

Та в власним горем крий ся в темний ліс!
Ніхто до тебе не простягне руку
І не отре твоїх кровавих слів.

Та не міркуй, що родивсь ти на муку,
Бо й роскошів найвисших маєш часть,
У творчій силі щастя запоруку.

Усе, чого тобі сей світ не дасть,
Знайдеш в душі своїй яснійше, краще:
Найвисшу правду і найбільшу власть.

Ото й минай все темне, непутяще,
Весь злудний блиск, тріумфи хвилеві,
Все підле, самолюбне і пропаще.

І бережи на своїй голові
Вінок невялий чистоти і ласки
І простоти, мов квіти полеві.

У маскарад життя іди без маски,
На торжище цинізмів і наруг
Виходь з ліхтарнею з старої казки:

В ній щезне тіло, появить ся дух,
Провора стане явищ темна маса.
І будь ти людям не судя, а друг

І зеркало й обнова. Guarda e passa.

Іван Франко.

ІЗ ПОЕЗІЙ ЛЬВА ЛОТОЦЬКОГО.

I.

В мене в хаті бідно дуже!
Ґрати, ґрати і лиш ґрати...
Тому в день тікаю, друже,
Геть на поле з тої хати.

Ходжу й блуджу по тім поли;
Часом зірву цвітку синю,
І як в груди щось заколе
Я на груди цвітку кину.